

2. Фесенко Є. В. Надто широке тлумачення ознак складу злочину хуліганства неприпустиме. Вісник Академії адвокатури України. 2014. № 2(30). С. 75-82.

Корінь Світлана Володимирівна
курсант 3-го курсу інституту №3 НАВС
Науковий керівник: **Павловська А.А.**
доцент кафедри кримінального права,
кандидат юридичних наук, доцент

ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ СУТЕНЕРСТВА АБО ВТЯГНЕННЯ ОСОБИ В ЗАНЯТТЯ ПРОСТИТУЦІЄЮ. ДЕКРИМІНАЛІЗАЦІЯ ДАНОГО ДІЯННЯ

Проституція – вид підприємницької діяльності, метою якого є надання послуг інтимного характеру, вжиття особою дій чи заходів, які роблять її доступною, для здійснення статевого акту з іншою особою на платній основі .[4]

Втягнення особи в заняття проституцією або примушування її до зайняття проституцією з використанням обману, шантажу чи уразливого стану цієї особи, або із застосуванням чи погрозою застосування насильства, або сутенерство - караються позбавленням волі на строк від трьох до п'яти років (передбачено нормою ст. 303 КК України). [1, ст.162-163]

Основним безпосереднім об'єктом кримінального правопорушення є моральні засади суспільства в частині підстав задоволення статевих потреб. Суспільна мораль вимагає, щоб зв'язки між людьми для задоволення статевих потреб встановлювалися на основі особистої симпатії, не допускає ведення статевого життя виключно за винагороду. Додатковим обов'язковим об'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 303, є статевая свобода, а також здоров'я особи і власність. Відповідно до примітки 1 до ст. 303 КК об'єктивна сторона злочину проявляється у таких формах: 1)систематичне заняття проституцією (ч. 1 ст. 303); 2) примушування чи втягнений у заняття проституцією (ч. 2 ст. 303); 3)сутенерство (ч. 4 ст. 303). [3]

Під наданням сексуальних послуг, слід розуміти, здійснення нормальних статевих актів, задоволення статевої пристрасті в неприродних формах, вчинення будь-яких інших дій сексуального характеру (пов'язаних, зокрема з різноманітними формами сексуальних збочень) з різними партнерами і не на основі особистої симпатії, приязні.

Сутенерство полягає у створенні, керівництві або участі в організованій групі, яка забезпечує: діяльність з надання сексуальних послуг особами жіночої та чоловічої статі з метою отримання прибутків. Дана група наділена, насамперед, загальними ознаками організованої групи, визначеними в ч. 3 ст. 28, та специфічними для неї - мета організованої групи полягає у забезпеченні діяльності з проституції. Сюди входять надання приміщень,

охорона, транспортні послуги, звідництво, рекламування, встановлення корупційних зв'язків для забезпечення неутручання державних органів тощо.

Суб'єктом кримінального правопорушення за ст. 303 КК можуть бути фізичні осудні особи, що досягли 16 річного віку. Суб'єктом примушування або втягнення в заняття проституцією або сутенерства по відношенню до неповнолітніх (малолітніх) може бути особа, якій на момент вчинення злочину виповнилося вісімнадцять років (ч. 3 ст. 303 КК). У ч. 2 ст. 303 КК зазначені спеціальні суб'єкти злочину: службова особа і особа, від якої потерпілий був у матеріальній чи іншій залежності. [3]

Також слід розглянути декриміналізацію даного діяння. На думку П. Фріса, декриміналізація – це процес визнання на державному рівні втрати криміналізованим діянням суспільної небезпечності, відсутність необхідності подальшої боротьби з ним за допомогою КК України та вилучення норм, що передбачають відповідальність за його вчинення, з чинного закону про кримінальну відповідальність [5, с. 27].

На сьогоднішній день за заняття проституцією кримінальна відповідальність не передбачена вона проіснувала з 1 вересня 2001 року до 11 лютого 2006 року. До 2006 року в Україні заняття проституцією було справою кримінальною. Раніше правоохоронні органи нашої держави керувалися ст. 303 Кримінального кодексу «Систематичне заняття проституцією». Правопорушникам загрожувало покарання у вигляді штрафу від п'ятдесяти до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадських робіт на строк до ста двадцяти годин, що згідно зі ст. 12 КК України відносило таку протиправну діяльність до категорії кримінальних правопорушень невеликої тяжкості. Проте Верховна Рада 11 років тому прийняла Закон «Про внесення змін до кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за торгівлю людьми та втягнення в заняття проституцією». [2] Таким чином, сьогодні за заняття проституцією чоловіка чи жінку притягають до адміністративної відповідальності.

Декриміналізація передбачає таке ж законодавче ставлення до секс-роботи, як до інших видів зайнятості. Немає окремих законів, винятково спрямованих на проституцію, діяльність, пов'язану з проституцією, та людей, які працюють у даній сфері. У рамках шаблону декриміналізації секс-робітниця і пов'язані із секс-бізнесом підприємства регулюються, наприклад, відповідно до чинних законів про зонування, норми безпеки та гігієну праці, трудове законодавство тощо. Секс-робітниця, які хочуть працювати незалежно, розглядаються як консультантки чи фрілансерки, а борделі підпадають під дію норм законів і безпеки, які впорядковують безпеку на робочому місці. Декриміналізація позитивно впливає на дестигматизацію проституції й усуває для працівниць секс-бізнесу загрозу арешту і втручання поліції. Ще одним позитивним ефектом декриміналізації — зменшення насильства щодо секс-працівниць, бо даний підхід виводить проституцію з тіні. Це, своєю чергою, дозволяє секс-робітницям відчувати себе

комфортніше та менше боятися звертатись до правоохоронних органів у випадку, наприклад, насильства з боку клієнтів.

З моєї точки зору, повністю побороти проституцію неможливо, тому варто просто зробити її безпечнішою. Гірка правда в тому, що проституція не може бути нешкідливою. Ніяк. В будь-якому разі проституційовані особи потрапляють до групи ризику: щодо венеричних хвороб, ВІЛ/СНІД, алко- і наркозалежності, самогубств, фізичного й психологічного насильства, ранньої смертності. Що більше обсяг проституції, то більша група ризику.

Отже, простих і найрезультативніших способів боротьби з проституцією поки що не існує. Найбільш вдалою на сьогодні стратегією є регулювання проституції: відмова від криміналізації секс-роботи чи пов'язаних із нею діяльності, виведення проституції з тіні, надання секс-робітницям трудових прав і доступу до медицини, надання секс-робітницям можливості самоорганізовуватися тощо.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України від 05 квітня 2000р. №2341-III *Відомості Верховної Ради України*, 2001, №25-26, ст.162-163, редакція від 01.09.2019р.

2. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за торгівлю людьми та втягнення в заняття проституцією: Закон України від 12. 01. 2006 р., № 3316-IV (3316-15) [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3316-15><http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/300.php>

3. «Про регулювання проституції та діяльності секс-закладів»: Законопроект від 18.09.2015 р. № 3139 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=56559

4. Фріс П. Криміналізація і декриміналізація у кримінально-правовій політиці. Вісник Асоціації кримінального права України. 2014. № 1 (2). С. 19–28.

Гільденскіольд Надія Миколаївна
курсант 2-го курсу інституту №3
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Павловська А.А.**
доцент кафедри кримінального права,
кандидат юридичних наук, доцент

КРИМІНАЛЬНО – ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Тема насильства, а саме домашнього насильства, на сьогоднішній день є актуальною як ніколи. Цьому сприяє багато факторів та умов. Як відомо,